

W epoce postsowieckiej tożsamość stała się priorytetem, [order](#) który ukształtował publiczny dyskurs w Europie Wschodniej i Środkowej. Tamtejsza inteligencja tworzyła lub odnawiała szeroki wachlarz ideologii, [sto](#)
[mach](#)
w których próbowała znaleźć miejsce dla ich, [this](#)
mniej lub bardziej demokratycznych, ?odrodzonych? krajów, na mapie globalnej i regionalnej. W tym samym czasie zachodni uczeni wyspecjalizowani w studiach slawistycznych i wschodnioeuropejskich (wielu z nich było emigrantami z tych krajów) również próbowali na nowo i w różny sposób skonfigurować symbolikę globalnej geografii. Od lat 90. jedna z tych późnych prób stała się aplikacją terminów postkolonialny lub postkolonializm. W niniejszym szkicu zwraca się uwagę na historię tej idei i bada dyskursywne warunki argumentacji, która w kontekście publicznego rozpamiętywania mogłaby być akceptowana jako rama, aczkolwiek jest to trudne do przyjęcia przez cały region bez jakiegokolwiek zróżnicowania.